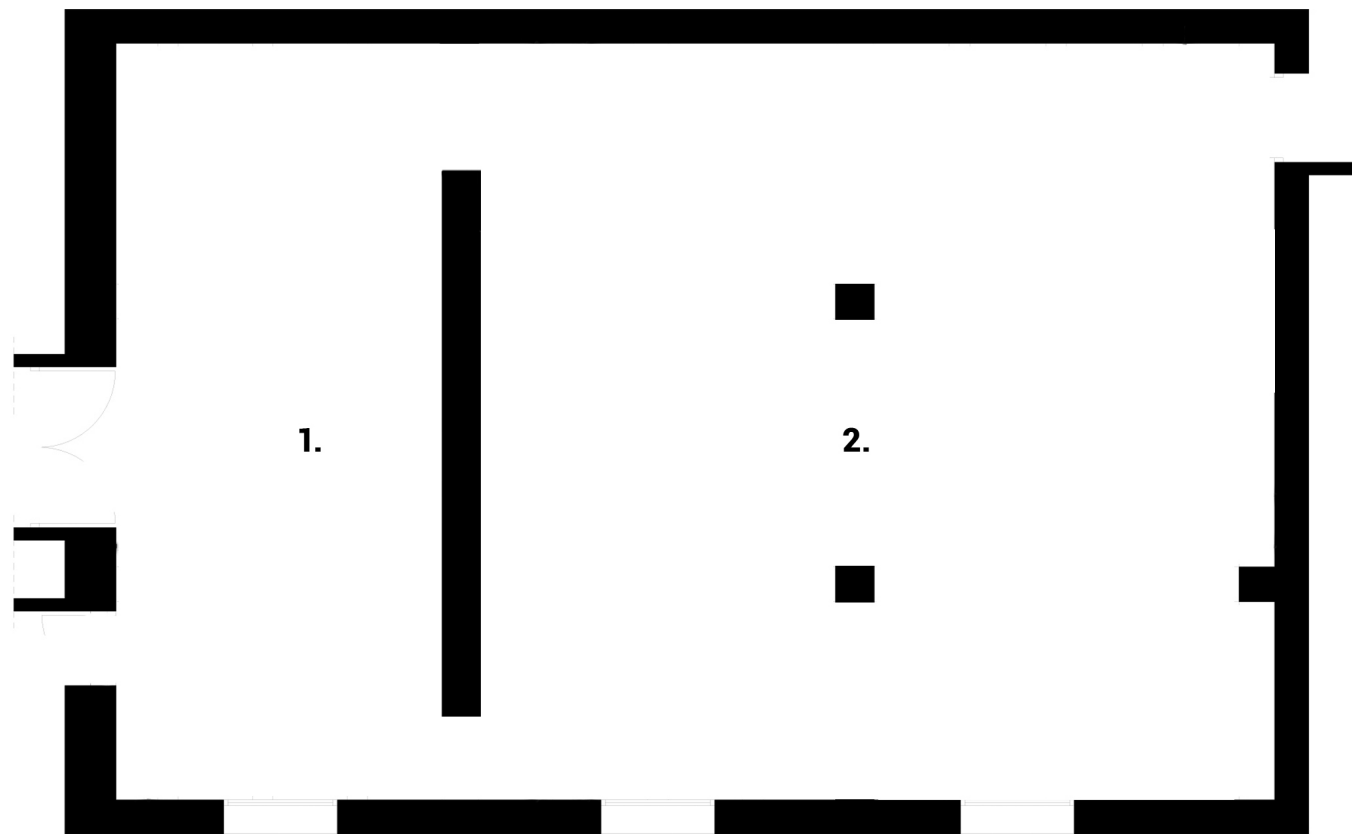

2017/05/19-06/18

kristóf krisztián: együttérző tájkép emphatic landscape

megnyitó/opening: 2017/05/18 (CSÜ/THU) 19h

1.

Együttérző tájkép / Emphatic Landscape, 2016 – 2017

Installáció (síkfilm, digitális print papíron, betonacél, kötél, öntöttvas)
/ installation (sheet film, digital print on paper, reinforcing bar, cord, cast iron)

2.

Az önazonosság síkjának feltérképezése / Mapping the Layer of Self-identity, 2017

Installáció (videó /7'30", sztereó diavetítés, síkfilm, digitális nyomat papíron, krétarajz, tollrajz papíron, plexi, papír, hullámkarton, befőttes gumi, kötél, karton papír, betonacél, műanyag, réz)
/ installation (video /7'30", stereo slide-projection, sheet film, digital print on paper, chalk, ink on paper, plexiglas, paper, testliner carton, elastic band, cord, carton paper, cast iron, plastic, copper)

Kristóf Krisztián (1976) a Kaszás Tamással 2003-ban alapított The Randomroutines tagjaként vált igazán ismertté, mivel a rendkívül sokrétű alkotópáros Európaszerte állított már ki az elmúlt több, mint egy évtizedben, Magyarországon pedig utoljára a kisterem Galériában 2016-ban. Kristóf Krisztiánnak mégis az első nagyobb léptékű önálló kiállítása kerül most megrendezésre a Trafó Galériában. Kristóf Krisztián önálló művészeti tevékenységét a JCE – Jeune Création Européenne Biennale 2013-as fődíja és korábbi, a Liget Galériában vagy az Impexben megrendezett önálló bemutatkozásai fémjelzik. A kiállítás kevert műfajú művekre alapoz, amelyek mind a rajz műfajából indulnak ki, vagy abból eredeztethetők, és amelyek között találhatóunk plexi objektumokat, installatív formákat, több nézőpontból rögzített videóművet és egy dia-animáció sorozatot is. Kristóf Krisztián alapvetően figurális alapú művészete szemléltető ábrákból vezethető le, mégsem az alakok fontosak számára, hanem a sejtelmes, néhol absztrakt szituációk és történetek, amelyek értelmezése során a nézőkben kialakuló pszichológiai játszmák foglalkoztatják leginkább.

Kristóf Krisztián munkamódszerére rendkívül jellemző, hogy praxisára egyetlen egy egybefüggő folyamatként tekint. Ebben a folyamatban korábbi művei vagy

Krisztián Kristóf (1976) as one of the members of the artistic duo The Randomroutines – that he and Tamás Kaszás founded in 2003 – has participated in numerous exhibitions throughout Europe in the past decade. However, in Trafó Gallery Krisztián Kristóf is going to have his first larger-scale solo-exhibition. Kristóf's solo carrier so far is marked by the main prize of JCE – Jeune Création Européenne Biennale in 2013, or his solo exhibitions in Liget Gallery or in Impex, Budapest. His new exhibition in Trafó Gallery is based on artworks which are graphics in their core, but appear in a lot of different medias, like objects, installation-like forms, videos recorded from multiple viewpoints, dia-animation-series. His primarily figurative art is often linked to visual-aid illustrations, but for him the focus is not on the figures, but rather on the enigmatic, sometimes abstract situations and stories, and on those further psychological battles that they provoke in the viewer.

Kristóf considers his artistic praxis as an engaged process, in which all parts are linked, and his earlier works or the secondary products often appear as starting points for new pieces, considering them as some kind of prediction or plan. For his exhibition in Trafó he also takes one of his previous works as a plan and builds the

nka

KÁLI KÖVEK

Trafó Kortárs Művészetek Háza, Trafó Galéria
1094 Budapest, Liliom utca 41.
tel/fax: +36 1 456 2044, fax: +36 1 456 2050
gallery@trafo.hu, www.trafo.hu

Nyitva: keddtől vasárnapig 16-19h, előadási napokon 16-22h

trafó
galéria

azok melléktermékei gyakran szolgálnak valamiféle jóslatként, vagy új művek kiindulópontjaként. Trafós kiállításához is egy olyan korábbi művét használta tervrajzként, amelyre a kiállítás fiktív és fragmentált architektúráként épül fel. Az, hogy a művek vázlatokra hasonlítanak nemcsak a folyamatos művészeti építkezés szempontjából döntő fontosságú az alkotójuk számára, hanem önnön végtelenül lecsupaszított, sallangmentes váz-szerűségük aspektusából is. Kristóf Krisztián számára ugyanis fontos a dolgoknak ez a kikristályosodott állapota, amit a művei tükröznek, ugyanis egy olyan lecsupaszított nyelv létrehozásán fáradozik, ami közel is engedi a befogadókat a művek tartalmi, konceptuális vetületéhez, de nyers érzékiségüket és medialitásukat sem fedi el. A kiállítóterben található művek nem keltik steril műtárgyak érzetét, sőt adott esetben nem is tűnnek feltétlenül befejezettnek. Kristóf Krisztiánt valójában a szituációk érdeklik, az olyan sűrített figurális kompozíciók, amelyek egy sajátos színházat hoznak létre a kiállítás terében. Kristóf meta-színházában a körvonalaknak is kulcs-szerep jut, ugyanis az ezek által kijelölt figurák – lényegüket tekintve szereplők – játékos, identitással való feltöltése a művész egy fontos vizsgálati terepe.

A kiállításon több rétegben feltűnő torzulások, diszkrepanciák, anamorfózisok lényegüket tekintve analóg módon létrehozott moiré effektusok, animációk a szó legkézzelfoghatóbb értelmében is. Az egymásra mechanikus és digitális módon is projektált és kombinált képek állaga, sőt minősége is folyamatosan változik, nem utolsósorban a művek befogadójának mozgása nemcsak hogy új fénytörésben láttatja a műveket, hanem ki is takar belőlük és ez által határoz meg új képi hatásokat a térben. De Kristóf Krisztián esetében az analóg moiré effektusok drive-ja az, hogy a művész a jelenség mélyére jusson, pszichológiai értelemben is. Ez pedig a moiré hatásnak nem op-art szempontú megközelítése, hiszen nem egy technológia központú retorikát alkalmaz, hanem az emberi érzékelést

fictitious and fragmented architecture of the exhibition on that. The fact the works of the artist are sketch-like, are not only important because of the permanent almost architectural artistic building, but because of the aspect that the works are bare and severe frameworks. For Krisztián Kristóf this crystallized form of the things is important, which is reflected in his artworks as he tries to establish a visual language, which lets the viewers come close to the content and conceptual core of his art, but also doesn't hide their pure sensuality and mediality. The works exhibited in the gallery doesn't necessarily seem to be sterile pieces of art, even finished in some sense. This phenomenon also casts light on the fact that Krisztián Kristóf is interested in situations, in condensed figurative compositions, which create a unique almost theatre-like situation in the exhibition space. In the meta-theatre of Kristóf, the outlines also have a key role, because they highlight figures – who depict roles in a way – which are frames to be uploaded by content; this is also a primary interest of the artist.

The multi-layer torsions, discrepancies and anamorphoses all are based also on analogue moiré effects, patterns and animations in the most literal sense. The state, the quality and the texture of the mechanically and digitally projected and combined is constantly in flux as the viewers movements change not only the perceptive angle, but the audience also covers and discloses parts of them creating new unprecedented effects of the works. But in the case of Krisztián Kristóf the drive of the analogue moiré effects, to dig into the heart of the phenomenon also in a psychological sense. This attitude is further away from the use of the moiré effect by op-art tendencies, as he doesn't necessarily evoke a technological rhetoric, but creates the extreme borderline effect to make interpretational schemes collapse.

fokozza olyan szintig, ahol az értelmezői sémák összeomolnak.

A kiállítóterben látható dia-animációt például két egymás képét keresztező vetítő teszi teljessé, és generál folyamatos diszkrepanciákat és pótlásokat az összetett szimbolikus csoportképen. Az ugyanarról a platformról vetített több kamera nézőpontjából rögzített és digitálisan egymásba komponált videó csoportjelenetein a szereplők a valóságot és önzonosságukat vizsgálják. Az egymásra vetített nézetek kisebb elcsúszásaiból jön létre az a hatás, ami elbizonytalanítja a szereplők körvonalát. A körvonalak érzékelhetetlenségéből fakadó konstelláció el is idegeníti a nézőket, mint egy kubista felvetés, de a jelenetek vizsgálódó, kutakodó koreográfiája dinamizálja is a kép meta-színházi terét.

Nem utolsósorban a kiállítás egy meta-narratívába is beleágyazódik, a kiállítóterben elhelyezett szöveges felirat következtében, mely a kiállítóterben észlelhető effektusokat rendeli egy fiktív vizsgálat értelmező kategóriájába.

The slide-animation series which is created by the projected image of two intersected slide-projectors, generate permanent discrepancies in the symbolic group situation depicted on the graphical work of the author. The video which is being projected from the same platform, which is recorded with multiple cameras shooting the same the scenario which then is processed and condensed by the artist into one overlapping image. The video depicts a situation where the cast is exploring and researching the reality and their self-identity. The overlapping of the different perspectives create the effect which makes insecure the outline of the characters and the whole set, also the impossible perception of the outlines of the figures creates a constellation which alienates the viewers as a cubist formalist take, but also the psychological choreography dynamises the whole meta-theatrical space.

Last not but not least, the exhibition also write itself into a meta-narrative, thanks to the few lines of text – in fact the only in the space – exhibited by the artist, which as a storyline render the effects which are visible in the space into the interpretational category of a fictional research carried on and visualized by Krisztián Kristóf.

